O parte dintre jurați scriseră „important", pe cînd ceilalți notară „neimportant". Alice văzu aceasta foarte precis, deoarece se afla destul de aproape de ei și se putea uita la tăbliță.

— N-are nici o importanță! gîndi ea.

În clipa aceea, regele, care scrisese pînă atunci foarte sîrguitor pe caietul lui, strigă:

— Liniște! și citi: „Regula patruzeci și doi: *Orice persoană mai lungă de un kilometru, trebuie să părăsească sala.*

Toată lumea își întoarse privirile spre Alice.

— Dar eu n-am un kilometru, spuse Alice.

— Ba da! făcu regele.

— Ai chiar aproape doi kilometri, se amestecă regina.

— Ei bine, nu plec în nici un caz d-aci — declară Alice — și afară de asta, nici nu e o *regulă reglementară*, ci ai inventat-o acum, pe loc!

— E regula cea mai veche din cod, spuse regele.

— Atunci ar trebui să poarte *numărul unu*, răspunse Alice.

Regele se făcu alb ca varul și închise repede caietul.

— Dați verdictul, porunci el juraților cu glas tremurător.

— Mai sînt mărturii de depus, Măria ta, spuse iepurele alb, sărind în sus. Hîrtia asta a fost descoperită chiar acuma.

— Și ce scrie pe ea? întrebă regina.

— N-am deschis-o încă — răspunse iepurele alb — dar pare să fie o scrisoare adresată de acuzat... cuiva.

— Așa trebuie să fie, dacă nu cumva nu-i adresată nimănui, ceea ce nu prea se obișnuiește, precum știți, lămuri regele.

— Nu are adresă, spuse iepurele alb. De fapt nu-i scris nimic deasupra. În timp ce vorbea, despături hîrtia și adăugă: La urma urmei, nici nu-i scrisoare, ci-s doar niște versuri.

— Sînt scrise de mîna acuzatului? întrebă alt jurat.

— Ba nu — răspunse iepurele alb — și acesta este lucrul cel mai suspect! (Juraților părură foarte nedumeriți.)

— Trebuie c-a imitat scrisul cuiva, spuse regele. (Jurații se luminară din nou la față.)

— Măria ta, spuse valetul, n-am scris eu versurile și nimeni nu poate dovedi că am făcut așa ceva, căci nu sînt iscălite.

— Faptul că nu le-ai iscălit, îți înrăutățește situația. Trebuie să fi urmărit ceva rău, căci altfel ți-ai fi pus numele, ca orice om cinstit, declară regele.

La aceste cuvinte, sala aplaudă în unanimitate; era doar cel dintîi lucru înțelept pe care îl spunea regele în ziua aceea.

— Vezi bine că asta dovedește vinovăția lui, spuse regina.

— Nu dovedește nimic! strigă Alice. Nici nu știți măcar despre ce este vorba în ele!

— Citește-le! porunci regele.

Iepurele alb își puse ochelarii pe nas și întrebă:

— Măria ta, de unde să încep?

— Începe de la început — spuse regele serios — și mergi tot înainte, pînă ajungi la sfîrșit, apoi oprește-te!

În sală se făcu o tăcere mormîntală, în timp ce iepurele alb dădu citire următoarelor versuri:

„Știi, mi-au spus c-ai fost la ea
Și că i-ai vorbit de mine.
Ea zicea că-s de ispravă,
Dar că nu înot prea bine.

Vorbă le-a trimis că eu
N-am plecat (așa-i, ce-i drept!)